

Vše o psech

Margot Hellmißová a Falk Scheithauer

Ze kterých zvířat pocházejí psi?

Všichni psi mají původ ve vlčích. To jsou volně žijící šelmy, které se vyhýbají lidem. Žijí a loví ve smečkách po pěti až osmi jedincích. Každá smečka si brání revír před vetřelci. Jestliže je málo potravy, vlčí smečka si dělá nárok na velmi velký revír. Ten může být dlouhý a široký až sto kilometrů.

Hierarchie

Vlčí smečku vede její vůdce. Říká se mu alfa samec – podle počátečního písmene řecké abecedy. Vůdci vlčí smečky jsou podřízeni všichni ostatní členové smečky. Po alfa páru následuje v hierarchii smečky vždy nejsilnější samice.

Před dávnými časy ještě žilo mnoho vlků. Často roztrhávali ovce nebo přicházeli až k opuštěným stavením. Proto se ve starých pohádkách tu a tam hovoří o zlém vlkovi. Dnes jich žije už jen malý počet. Loví soby, losy nebo pižmoně amerického. Ale mnohdy žerou také myši či lumíky.

Šelmy lovcí štváním

Mnoho psů patří k vynikajícím běžcům. Chrti, jako například grejhaund (velký anglický chrt), běhají rychlostí přes 60 kilometrů za hodinu. Po vlčích psi zdědili také vytrvalost. Vlci loví kořist štváním na velké vzdálenosti. Na velkou kořist nečhají ani se za ní neplíží. Štvou ji ve smečce tak dlouho, až ji unaví. Třeba u silného jelena wapiti to může trvat celé dny.

Jak přišel k psovi člověk?

Psi existují již asi 10 000 let. Tehdy, v takzvané době kamenné, lidé zhotovovali nože, sekery a hroty oštěpu z kamene. A pravděpodobně ochočovali mladé vlky. Ti u nich zůstávali a přizpůsobovali se jim. S postupem času se měnil i jejich vzhled.

Z divokých vlků se pozvolna stávali poslušní psi domácí. Odborně se tomu říká domestikace vlků.

Po vlčích psi zdědili hodně projevů chování. V každé vlčí smečce panuje přísná hierarchie. V jejím čele stojí vůdce smečky. Pro psa je vůdcem smečky jeho „páníček“. Proto dobře vychovaný pes poslouchá na slovo. Vhodným výchovným prostředkem je u mnoha zvířat odměňování, například pochvala, drbání nebo pamlsek.

Ve Švýcarsku vědci našli ostatky ze sídliště z doby kamenné. Byly mezi nimi mimo jiné kosti psů podobné kostem dnešních špiců. Tehdejší špicové se nazývají psi rašelinní neboli bažinní, protože ono sídliště zřejmě stálo na bažinaté rašelinné půdě.

Jakou má pes stavbu těla?

Psi existují v mnoha velikostech a podobách. Ale v několika věcech jsou všichni stejní. Mají chrup masožravce se čtyřmi silnými tesáky. Jejich tlapky sestávají vpředu ze čtyř a vzadu ze čtyř až pěti prstů s drápy. Na rozdíl od koček psi neumějí drápy zatahovat a ani vytáčet packy a nohy. Proto špatně šplhají.

Psí ocas se nazývá prut. V průběhu času se vytvořily různé podoby. Většina z nich je vyšlechtěných. Psi s uříznutým ocasem byli kupírováni. Dřív se to často dělávalo několik dnů starým vlkům. Později tak měli být psi uchráněni před zraněním. Dnes se smějí kupírovat už jen lovečtí psi.

Šavlovitý ocas

nasazený ve střední výšce

Vysoko posazený prut

Vzpřímeně nesený prut (vrozený, nebo kupírovaný)

Stočený prut

Vysoko nasazený a stočený

Vysoko posazený prut

Prut položený podél hřbetu

Věk psa záleží na plemeni. Boxeři se mohou dožít 10 let, pekinézové 15 a dobře opatrovaný setr dokonce 20. Staří psi se poznají podle rozdílných znaků. Mnoho psů má sklon tloustnout. Jiní mají oční zákal nebo špatný chrup. A mnoho starých psů má prověšený hřbet.

Proč psi všechno očichávají?

Psi cítí daleko lépe než lidé, neboť mají mnohem výraznější čich. Podle čichu poznají člověka, dům nebo sousedova psa. Mezi sebou se dorozumívají také pomocí pachových značek. Když čichají moč jiného psa, dovídají se, zda je ten druhý pes, nebo fenka, jak je starý, jestli má hlad, je nemocný a spoustu dalších věcí.

Proč mají psi vlhký čenich?

Pachy přenášejí neviditelné částičky. Nazývají se pachové částice. Vznášejí se ve vzduchu a zachycují se v nose. Protože má pes vlhký čenich, ulpívají na něm pachové částice snadněji.

Hvízdavý zvuk píšťalky na psy je tak vysoký, že jej my, lidé, neslyšíme. Proto se těmto píšťalkám říká také „němé“. Pes má sluch o hodně lepší než člověk. Vysoké tóny píšťalky vnímá velmi zřetelně. Kromě toho psi slyší na šestkrát až osmkrát větší vzdálenost než lidé. Vysoké tóny píšťalky na psy doléhají mnohem dál než hluboké tóny. Díky tomu lze psům dávat znamení i na větší vzdálenost.

V oku člověka i psa se nachází sítnice. Jakmile na ni dopadne světelný paprsek, vnímáme zrakem okolí. Na sítnici jsou droboučké tyčinky a čípky. Tyčinkami rozlišujeme světlo a tmu, kdežto čípky vnímáme barvy. Na psí sítnici se vyskytuje mnoho tyčinek, zato pouze velmi málo čípků. Proto psi rozlišují barvy dost špatně.

Proč psi vyjí?

Když psi vyjí, vyhledávají kontakt. Chtějí tím jiným psům nebo svému pánovi sdělit, kde jsou. Jestliže vlci v divočině dlouze vyjí, udržují mezi sebou na velké vzdálenosti spojení. Mimoto upozorňují smečky cizích vlků, které území je již obsazeno. Psi umějí vytvářet ještě mnoho jiných zvuků. Štěkot může znamenat varování, nebo pozdrav. Vrčení zase předznamenává, že se chystá útok.

Výhružné gesto

Jestliže pes zlověstně vrčí a cení zuby, mějte se na pozoru.

Svou náladu pes vyjadřuje ocasem. Snad každý ví, že když jím vrtí, má radost. Znalci psů dál vědí, že pokud pes vrtí nataženým prutem, je na rozpacích. A jakmile vrtí staženým ocasem, dává najevo podřízenost. Ocas stažený mezi nohama představuje strach. A jestliže má prut vztyčený, chce zapůsobit neboli udělat dojem.

V čem se psí plemena liší?

Dohromady existuje přibližně 400 různých plemen psa. Ke kterému z nich pes patří, se pozná podle velikosti, srsti, tvaru očí, uší a těla. Jednotlivá plemena se liší také v povaze. Chovatelé dbají, aby se spolu stále pářili pouze jedinci stejné rasy. To znamená, že štěňata budou vypadat a mít stejné vlastnosti jako rodiče. V takovém případě se mluví o čistokrevných psech.

Jména předků čistokrevných psů jsou zapsána v rodokmenu.

Psům, jejichž rodiče patří k rozdílným plemenům, se říká kříženci. Pokud jsou kříženci už rodiče, nedá se předpovědět, jaké rasy se u štěňat projeví. Kříženci jsou stejně inteligentní jako čistokrevní psi. Dokonce platí za obzvláště oddané a přítulné.

U psích kříženců se často mísí mnoho ras.

Chovatelé psů pořádají mnohokrát do roka výstavu. Rozhodčí na ní posuzují každého přihlášeného psa. Hodnotí vzhled, stavbu a držení těla, ale také povahu a vystupování. Porovnávají je podle souboru předepsaných vlastností, jemuž se říká standard. Jedinci, kteří mu v rámci dané rasy odpovídají nejvíc, dostávají ceny.

Velikost čistokrevného psa se měří s přesností na centimetr.

Jak se psí plemena dělí?

Některá psí plemena si jsou hodně podobná. Například německý ovčák („vlčák“) se podobá belgickému dlouhosrstému ovčáku groenendaelu. Jak vyplývá z označení, oba jsou ovčáčí psi, a tak spadají do stejné skupiny plemen. Její zástupci mají tudíž stejné nebo podobné vlastnosti. V závislosti na nich se někteří psi hodí na hon, jiní zase jako pokojiví. Celkem se rozlišuje deset velkých skupin plemen.

Skupiny plemen

ovčáci, pastevci a honáci
pinčové, knírači, molosoidní a švýcarští salašnickí psi
teriéři
jezevčáci
špicové a primitivní plemena
honiči a barváři a příbuzná plemena
ohaři
retrívři, slídiči a vodní psi
společenská plemena
chrti

K nejnámějším společenským plemenům patří pekinéz, maltézáček, papilon, trpasličí (srnčí) pinč a čivava. Dosahují výšky v kohoutku nejvýš 30 centimetrů a váží mezi 500 gramy a osmi kilogramy.

Velké uši **papilona** (motýlka, malého kontinentálního španěla) připomínají motýlí křídla. Dobře se dají chovat v bytě, protože neštěkají při každém hluku.

Čivava dostala název podle mexického města Chihuahua (čti „čí^ua^u“). Ačkoliv váží mezi 500 gramy a 2,5 kilogramu, je to nebojácný, odvážný pejsek.

Pekinéz nese jméno odvozené od Pekingu, hlavního města Číny. Tam byl chován v císařském paláci. Vyšlechtěn byl do tak malé velikosti, že se vešel do rukávu kimona.

Nejnápadnějším znakem **jorkšířského teriéra** je po stranách stejnoměrně dlouhá srst. Jorkšíř je čilý a přátelský, neohrožený a statečný.

Trpasličí pinč je inteligentní a vhodný jako hlídač. Sousedy však často ruší pronikavým štěkotem.

King Charles španěl je snadno vychovatelný a velmi krotký. Má rád děti a miluje dlouhé procházky. V kohoutku je vysoký asi 30 centimetrů a váží od 4,5 do 8 kilogramů.

Jaká menší psí plemena existují?

K malým psům se počítají například jezevčík, malý knírač a trpasličí pudl. V kohoutku měří jenom 20 až 35 centimetrů a váží mezi 5 a 18 kilogramy. Středně velká plemena zahrnují třeba německého pinče, čaučau, pudla středního, kokršpaněla, bígla. Jejich kohoutková výška se pohybuje mezi 35 a 60 centimetry a váha mezi 10 a 25 kilogramy.

Hrubosrstý jezevčík

Hrubosrstý jezevčík se výborně hodí na lov, protože je odolný a nebojácný.

Jezevčík, hovorově dakl nebo daklík, je nejoblíbenější krátkonohý pes. Je to chytrý domácí a rodinný pes, ale hodně tvrdohlavý. Kromě toho je náruživý lovec, a proto se nasazuje při honu na lišku a jezevce.

Pudlové jsou velmi učenliví a nesmírně pohybliví. Dělí se na velké pudly, trpasličí a toy. Anglické slovo „toy“ znamená hračku. Srst pudla pravidelně stříhá psí kadeřnice.

Malý knírač vděčí za svůj název hustému kníru, který nosí. Je učenlivý a poslušný, ale když je buď on sám, nebo jeho pán v ohrožení, dokáže odvážně útočit.

Mopslík je inteligentní a nekomplikovaný pes. Má robustní postavu, nepotřebuje velký výběh a většinou bývá veselý.

Bígl je díky dobrácké povaze ideální rodinný pes. Cení si ho však i myslivci, protože je to výborný honič. Rád se vydává na hon na zajíce.

Čaučau patří ke špicům. Pochází z Číny. Jméno znamená „vybraný, lahodný“. Dřív totiž Číňané jeho maso jedli. Jeho zvláštností je modrý jazyk.

Kokršpaněl je lovecký pes. Denně potřebuje delší procházku, jinak zleniví. V Anglii se dřív účastnil lovu sluk. To jsou bahenní čili brodiví ptáci. Anglické jméno „cocker spaniel“ nebo zkráceně „cocker“ je odvozeno od slova „woodcock“, sluka.

Jaká velká psí plemena existují?

K velkým psím rasám patří pes, který měří v dospělosti v kohoutku od 70 centimetrů výš. Váha se pohybuje mezi 25 a 65 kilogramy. Třeba samec bernardýna váží 75 kilogramů a německá doga dokonce až 85 kilogramů. To je váha dospělého muže!

Německá doga je mezi psy jednoznačný obr. Přesto má vyloženě přátelskou povahu a je to dobrý rodinný pes. Samozřejmě potřebuje hodně místa.

Novofundlandský pes už vzhledem k velikosti nepatří do města a bytu. Nejlépe se cítí na venkově. Měl by se co nejvíc pohybovat pod širým nebem, jinak hrozně líná. Je ostražitý a poslušný, rád se koupá a plave. Péče o srst zabere hodně času.

Labradorský retrívr je přátelský rodinný pes, který má moc rád děti a dobře se snáší s jinými domácími zvířaty.

Kolie pochází ze Skotska a náleží k ovčákům. Ale dnes už pase ovce jenom zřídka. Spíš je to oblíbený rodinný pes. Je inteligentní, ostražitý a vhodný k dětem. Ale péče o srst vyžaduje hodně času.

Boxer je přátelský rodinný pes, protože má mimo jiné rád děti. Je temperamentní, ostražitý a učenlivý. Pokud ho po procházce v dešti neосуšíte, může dostat revma.

Bernský salašnický pes patří ke skupině honáckých psů. Dřív míval za úkol udržovat pohromadě stádo. Kromě toho zaháněl na útěk zloděje dobytka. Dnes převážně hlídá dům nebo statek. Rodině, s níž žije, je věrně oddaný.

Dalmatin je velmi učenlivý. Dřív ho lidé mohli často obdivovat v cirkusu, kde předváděl mistrovské kousky. Patří do skupiny honičů.

Co jsou užitkoví psi?

Domácí psi bývají většinou opravdovými členy rodiny. Lidem dělají společnost a jsou trpělivými kamarády dětí při hře. Ale jsou i psi, kteří se naučili vykonávat jakési zaměstnání. Existují hlídací, služební, lavinoví, ovčáčtí, lovečtí, slepečtí psi, stopaři. Mnoho z nich denně plní důležité úkoly. Říká se jim užitkoví psi.

Služební psy používají zejména policisté, hasiči a celníci. Cvičí je zkušený cvičitelé psů. Tato činnost se nazývá výcvik užitkových psů. Psi jsou vychováni k bezpodmínečné poslušnosti. Musejí například skládat zkoušky odvahy, jaké by od přírody vlastně nedělali. Tak třeba balancují na úzkých prknech nebo skáčou do místnosti, kde je tma jako v pytli.

Vycvičení služební psi umějí překonávat těžké překážky. Někteří se také učí zvládat zvláštní úkoly, kupříkladu vyhledávat drogy či výbušniny.

Jak vznikl název svatobernardský pes?

Uprostřed Alp stojí horská bouda, která náleží ke klášteru. Jmenuje se Ubytovna u svatého Bernarda. Již před staletími tam mniši chovali velké a silné psy. Podle svého patrona plemeno nazývali svatobernardský pes aneb bernardýn. Psi jim sloužili jako horští průvodci nebo zachránci v nouzi. Neboť v Alpách se v zimě stále valí do údolí laviny a zasypávají cesty a nezřídka i lidi. Právě bernardýni již dokázali vypátrat a zachránit mnoho pocestných a lyžařů.

Slepečtí psi nahrazují nevidomým lidem zrak. Ve dne v noci žijí s těmi, kdo vidí špatně nebo vůbec ne. Spolehlivě je převádějí přes ulice a upozorňují na každé nebezpečí. Vedle německého ovčáka se na tento náročný úkol hodí zlatý retrívr, labrador a rotvajler.

Lidé od nepaměti využívali přirozeného loveckého pudu psů. Čtyřnožci pro lovce vyslídí lovnou zvěř nebo skolená zvířata přinesou z neschůdného terénu. Aby psi kořist nesežrali, je nutný zvláštní výcvik. Rozlišují se různé druhy loveckých psů: barváři, stavěči (ohaři), honiči (brakýři), přinašeči a další.

Jak dosáhl Roald Amundsen jižního pólu?

V roce 1911 stanul Roald Amundsen jako první člověk na jižním pólu. Ten se nachází uprostřed sněžné a ledové pustiny, která je dvakrát větší než Evropa. Panují tam nejnižší teploty, jaké kdy byly na Zemi naměřeny – až 88 stupňů Celsia pod nulou. Amundsen na jižní pól dovezlo 52 saňových psů. Bez těchto věrných průvodců by badatel svého cíle nikdy nebyl dosáhl. I v největším mrazu psi den co den poslušně vykonávali svou službu.

K rychlému tažení plně naložených nákladních saní je zapotřebí osmi až deseti psů.

Přestože jsou si všichni saňoví psi velmi podobní, rozlišuje se pět samostatných plemen: sibiřský hasky, aljašský malamut, grónský eskymácký pes, eskymácký pes a samojed.

Všichni mají hustý kožich s bohatou podsadou srsti. Ten je chrání před mrazem, jaký panuje na Sibiři, Aljašce a v Grónsku. Všude tam se saňoví psi odedávna používali jako tažná zvířata. Nejsilnější z nich je aljašský malamut. Vhodný je i k nošení nákladu. Hasky se u nás chová také jako domácí pes.

Samojedi dnes tahají sáně už jen zřídka. Díky krásnému bílému kožichu slouží především chovatelům jako výstavní psi.

Jak žijí saňoví psi?

Saňoví psi vždy následují vůdce smečky. Proto se z nich snadno sestavuje spřežení. Vůdčím psem je ve spřežení nejzkušenější a nejsilnější jedinec. Tahání saní není pro tyto psy týráním. Naopak: Zdá se, že je to baví, a kdyby si pořádně nezaběhali, onemocněli by. V létě se na Aljašce a Sibiři používají saňoví psi méně. Proto je majitelé mnohdy pouštějí na svobodu. Na podzim se jim psi dobrovolně vracejí. Ačkoliv dnes existují motorové sáně, hodně lidí daleko na severu stále ještě dává přednost psímu spřežení.

Kdo jsou chrti?

Chrti jsou rychlí skoro jako vítr. Proto jim Němci říkají „větrní psi“. Žádná jiná plemena tak rychle neběhají. Z toho důvodu lidé pořádají chrtí dostihy. Ale nasazují do nich jenom nejrychlejší plemena ze skupiny chrtů. Jsou to anglický chrt grejhaund, vipet a afgánský chrt. Některá chrtí plemena se naopak k závodění nehodí. Například irský vlkodav, italský chrtík nebo saluki (perský chrt).

Vipet je malý anglický chrt. V dospělosti váží pouze 9 kilogramů a běhá rychlostí 50 kilometrů za hodinu.

Italský chrtík místo chůze hopsá.

Stejně jako všichni chrti, i **saluki** rád běhá vedle jízdního kola.

Grejhaund je z chrtů největší a nejrychlejší. Dosahuje rychlosti 60 kilometrů za hodinu.

Afgánský chrt je hrdý a inteligentní pes. Dlouhá srst se musí česat každý den.

Irský vlkodav se s jinými psy raději rve, než aby s nimi běhal o závod. Může dorůst kohoutkové výšky až 85 centimetrů.

V dostizích proti sobě nastupují vždycky jenom psi stejné rasy a pohlaví. Na startu chrti stojí ve startovních boxech. Potom se dvířka startovního boxu rychle zvednou a závod začíná. Běhá se na 400 až 500 metrů. Psi se honí za umělou návnadou taženou navijákem.

Psí dostihy

Vítězný pes vynese svému majiteli hodně peněz.

Chrti jsou od přírody stepní lovci. Aby chytili kořist, musejí být velice rychlí. V tom jim pomáhají dlouhé nohy a zvláštní technika běhu. Ve vysoké rychlosti mrskají zadními běhy daleko dopředu. Otisky zadních tlap v zemi jsou pak před stopami předních.

Psi všech ostatních plemen při běhu došlapují zadními tlapami vždycky za otisky předních pacek. U chrtů je tomu naopak.

Jak přicházejí štěňata na svět?

Když má fena zduřelé mléčné žlázy, brzy přijdou na svět mláďata. Vzápětí se přestane krmit a vyhledá chráněné místo. Ideální je teplá a vycpaná bedna. Štěňátka se rodí jedno po druhém. Většinou bývají čtyři až šest, někdy i víc. U každého čuba nejprve překousne pupeční šňůru. Potom novorozeně olizuje, dokud nezačne dýchat.

I když jsou štěňata zpočátku ještě slepá a hluchá, na bříše feny si hned najdou struky.

Pro novorozená štěňátka je velmi důležité teplo. Proto zůstávají stále těsně u sebe.

Test štěňat

Jestliže si koupíte štěně ve věku sedmi až osmi týdnů, můžete si otestovat jeho vlastnosti. Podržíte ho oběma rukama půl minuty ve vzduchu. Pokud si to v klidu nechá líbit, bude z něj poddajný pes. Jinak sebou škubá nebo se snaží kousat.

Hodte mu zmuchlaný hadr. Přinese-li vám ho zpátky, bude později pro svého pána rád něco dělat.

Pro štěňata je důležitým obdobím učení třetí a čtvrtý měsíc života. Na sourozencích se učí měřit síly. Často se pak spolu kočkují a perou. Od psích rodičů se učí poslušnosti. Když zlobí, rodiče je uklidní vrčením nebo lehounkým kousnutím do šíje. Nyní musejí „chodit do školy“ i u svých majitelů. Zkraje se učí jednoduché povely jako „Sedni!“, „Ke mně!“ nebo „Na místo!“.

V pátém a šestém měsíci života se u psů probouzí lovecký pud. Na vlastní pěst chtějí prozkoumávat okolí. Od sedmého do devátého měsíce jsou psi pohlavně zralí a mohou mít sami mláďata. Přitom však ještě nejsou dospělí. Mladá plemena dospívají až v roce, velké rasy dokonce až ve dvou.

Na prvních procházkách musí štěně chodit stále na vodítku.

Od pátého měsíce by lidé měli se psy chodit často na delší procházky a připravovat je na nebezpečí v pouličním provozu.

Co potřebuje pes domácí?

Než si člověk pořídí psa, měl by si rozmyslet spoustu věcí. Potřebuje někoho, kdo se o něj bude dennodenně starat. Pes se totiž musí pravidelně krmit a venčit. Měl by mít místo na spaní, kam netáhne. A aby se nenudil, měl by dostat několik hraček. Kromě toho potřebuje velkou péči a čas od času musí ke zvěrolékaři. V neposlední řadě za něj majitel musí platit daně.

Hotové krmivo pro psy z obchodu se testuje a obsahuje všechno, co pes potřebuje. Občas může jako pamlsk dostávat piškoty nebo psí suchary. Pokud člověk sestavuje žrádlo pro psa sám, měl by dbát těchto pokynů: Asi polovinu dávky by mělo tvořit maso, zbytek vařená rýže, ovesné vločky nebo zelenina. Důležité je, aby měl pes neustále přístup k čerstvé vodě. Velký pes jí vypije za den nejméně dva litry.

Pes by neměl dostávat kosti z kuřete nebo králíka. Tyto kosti se totiž tříští a mohou způsobit zranění.

Malí psi potřebují méně krmení než velcí. Psi vážící tři kilogramy vystačí s 300 gramy na den. Patnáctikiloví psi by měli za den sežrat jeden kilogram. A psi o váze 50 kilogramů potřebují denní dávku 2 500 gramů. Toto množství však platí pouze pro dospělé psy. Ve čtyřech či pěti měsících snědí dokonce o polovinu víc.

Potřebuje každý pes výcvik?

Kynologické kluby nabízejí majitelům psů základní výcvik. Doporučuje se, aby ho podstoupil každý pes. Je to totiž pro jeho dobro. Neposlušným psům hrozí v dopravním ruchu nebezpečí a sami mohou způsobit velké škody. Psa zatoulaného v lese by mohl myslivec zastřelit. A pes, který pokouše listonoše, by dokonce mohl být utracen. Spolehlivý je jenom poslušný pes.

Výchova psa

Výchova psa vyžaduje velkou trpělivost. Pes se něčemu naučí tak, že se to pořád dokola opakuje.

Nejprve by na něj měl člověk hodně mluvit a často ho oslovovat. Brzy slyší na své jméno. Podle intonace pes pozná, zda jde o povel, nebo pochvalu.

Povely a výtky se vyslovují krátce a rázně, kdežto pochvala mírným hlasem.

Jestliže pes provede povel správně, je na místě odměna v podobě pochvaly a pamlsku.

Důležité povely

„Ke mně!“

Volně pobíhající pes by měl okamžitě přijít k pánovi.

„Zůstaň!“

Pes má zůstat na místě a nesmí jít za pánem.

„Sedni!“

Pes si má sednout.

„K noze!“

Pes má jít klidně po pánově boku.

Štěně by si nejdřív mělo očichat obojek a vodítko. Potom se mu mají často nasazovat už doma. Tak si na ně hravě zvykne. K vycházkám do klidných ulic a zeleně se doporučuje dlouhé navíjecí vodítko. Výhodou je, že obojek psa zbytečně neškrtí. Později stačí krátké vodítko. Postupně pes přivyká rušnějším ulicím.

Když člověk vytuší, že pes „musí“, urychleně s ním jde ven. Zavede ho na místo, kde má vykonat potřebu. Mělo by být pokaždé stejné. Když je po všem, je záhodno psa pochválit. Potom ho na to místo zaveďte několikrát za den. Pejsek záhy pochopí, co tam má dělat. Když sám naznačí, že chce ven, je čistotný.

Novinový záchodek

Štěňata zpočátku vykonávají potřebu v bytě na několik archů novinového papíru. Ty se pokládají na podlahu blízko venkovních dveří. Pejsek brzy pochopí, že když chce vykonat potřebu, musí dojít ke dveřím. Po nějakém čase s ním začnete chodit ven.

Kteří psi se proslavili?

Každý pes je pro svou rodinu zcela výjimečný. Jsou však psi, kteří se proslavili ve světě. Zaujali místo v dějinách, vyskytují se v bájích a pohádkách nebo si udělali jméno ve filmu. Patří k nim například Lassie či komisař Rex.

Kerberos

Kerberos je jméno podsvětního psa z řecké mytologie. Podle ní coby služebník boha Háda strážil podsvětí. Každého smrtelníka vpustil dovnitř, ale žádného už nepustil ven.

Lassie je mimořádně chytrá kolie. Ve slavném filmu zachraňuje svou rodinu v mnoha nebezpečných situacích. V televizním seriálu Komisař Rex stejnojmenný německý ovčák řeší spletité kriminální případy. Lassie i Rex uvažují a jednají samostatně. To však neodpovídá přirozeným psím schopnostem. Ve skutečnosti filmové psi při natáčení pouze vykonávají konkrétní povely. Na každou sebekratší scénu musejí cvičit celé dny.

Jak umí být pes věrný, popsala rakouská básnířka Marie von Ebner-Eschenbach, roz. Dubská, v dojemné povídce Krambambuli. Tak se jmenoval pes jednoho tuláka. Ten se jednou opět ocitl bez peněz, a tak musel psa prodat. Několik let nato pobuda přišel o život a Krambambuli se náhodou objevil na místě, kde byl pochován. Nechtěl se od něj hnout a tak dlouho se zdržoval u hřbitova, až sám zahynul hlady.